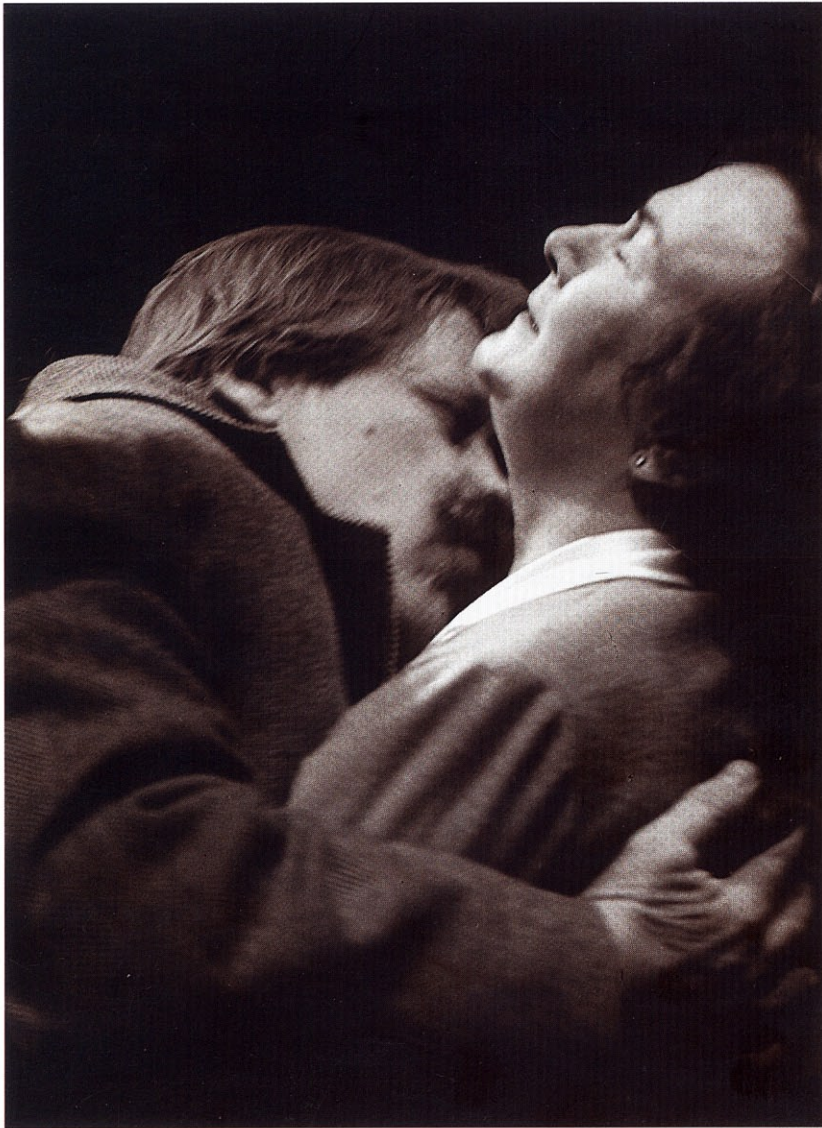

ISTVÁN ÖRKÉNY

Mutta minä rakastan häntä yhä, enkä voisi elää, jos menettäisin hänet. Syleilyjen sijaan tulivat illalliset. Hänen pöytätapansa olivat törkeät, hän söi kuin mikäkin ahmatti, mutta mitä siitä, hän söi minun pöperöitäni... Olen iloinnut jopa ostosten tekemisestä: olen saanut koskettaa sitä lihaa ja niitä vihanneksia, jotka hän syö. Eihän tässä ole mitään järkeä, mutta tämä rakkauskin meni yli ymmärryksen.

KISSALEIKKI

1993–1994 / 7

KISSALEIKKI

István Örkény
KISSALEIKKI
(Macskajáték)

Kaksinäytöksinen tragikomedia

HENKILÖT

Rouva Erzsébet Orbán	Elina Pohjanpää
Giza, hänen sisarensa	Christina Indrenius-Zalewski*
Paula	Raili Tiensuu
Hiirulainen	Kristiina Elstelä
Ilus	Eija Vilpas
Jozsi	Jarkko Rantanen
Adelaida Cs. Bruckner	Eira Jauckens
Viktor Csermlényi	Esko Nikkari
Tarjoilija	Jyrki Nousiainen

*Vierailija Helsingin Ruotsalaisesta Teatterista.

”Kaikki me haluamme toisiltamme jotakin.
Ainoastaan vanhuksilta kukaan ei halua enää mitään.
Mutta jos vanhukset haluavat toisiltaan jotakin,
me nauramme heille.”

(István Örkény)

Ensi-ilta Helsingin Kaupunginteatterin
pienellä näyttämöllä 27.1.1994

Kiitämme **Unkarin Kulttuuri- ja tiedekeskusta** avusta, joka on
tehnyt mahdolliseksi ohjaaja- ja lavastajavierailun toteutumisen.

Ohjaus	Gábor Székely
Suomennos	Hannu Launonen
Lavastus	István Szlávik
Puvut	Maija Pekkanen
Valot	Juhani Leppänen
Ääni	Mika Pellinen
Ohjaajan assistentti	Eira Jauckens
Tulkki	Olga Huotari
Peruukkien valmistus	Pekka Helynen
Naamiointi	Anne Gorlewski
Kampaukset	Eija Kuokkanen
Järjestäjä	Irma Petäjä
Tarpeiston valmistus	Juhani Rytkölä
Tarpeisto	Sirkka Saidykhan
Kuiskaaja	Sinikka Kukkonen
Näyttämömestarit	Jorma Kiviniemi, Kalevi Hautamäki
Lavasteiden valmistus	Lauri Simeniuksen johdolla
Pukujen valmistus	Ulla Aaltosen johdolla

Esityksen kesto väliaikoinen n. 3 t.

Näytelmän esitysoikeudet Näytelmäkulma

Käsiohjelman toimitus Eini Salovaara

Graafinen suunnittelu Esa Hytönen

Valokuvat Stefan Bremer

Kannen juliste István Szlávik

ISTVÁN ÖRKÉNY

Vuonna 1912 Budapestissa syntynyt István Örkény luetaan kuuluvaksi groteskin absurdismiin merkittävimpiin edustajiin Itä-Euroopassa. Saman lajin kirjailijoita ovat mm. Ladislav Smocek Tsekkoslovakiassa sekä Slawomir Mrozek Puolassa.

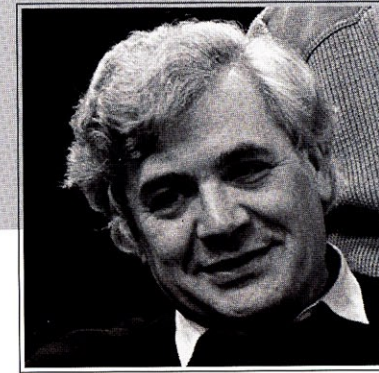
Varakkaan apteekkarin poika opiskeli kemiaa Budapestin teknillisessä korkeakoulussa ja kirjoitteli jo varhain runoja ja novelleja. Hän valmistui kemisti-insinööriksi, mutta toisen maailmansodan puhjetua hän joutui pakolliseen työpalveluun ja sen jälkeen neljäksi vuodeksi sotavankeuteen Neuvostoliittoon. Unkariin palattuun hän työskenteli lääketehaassa ja raportoi romaaneissaan sosialismin hengessä rakennettavasta uudesta maailmasta.

Omimman kirjailijalaatunsa hän kuitenkin löysi 1960-luvulla, jolloin syntyivät ns. ”minuutin novellit” (Egyperces novellák). Lyhyistä, parin rivin muistiinpanoista kehittyi vähitellen laajempia filosofisia novelleja, joista tuli nopeasti päivän tärkeimpiä puheenaiheita Unkarin kirjallisissa piireissä.

Örkényn tunnetuimmat näytelmät TOTIN PERHE (1967) ja KISSALEIKKI (1971) ovat molemmat syntyneet 1963–64 kirjoitettujen samannimisten pienenromaanien pohjalta. Niiden ansiosta Örkénystä tuli välittömästi tunnetuin unkarilainen draamatikko Euroopassa. Suomessakin KISSALEIKKI kantaesitettiin jo vuonna 1971 Kansallisteatterissa.

Kirjailijan myöhempää tuotantoa ovat mm. novellikokoelmat JERUSALEMIN PRINSESSA, VASTANAINHEET KÄRPÄSPAPERISSA, pienenromaanin RUUSUNÄYTTELY sekä näytelmät KUOLLEIDEN HILJaisuus ja VERISUKULAISET.

Örkény kuoli vuonna 1979.

GÁBOR SZÉKELY

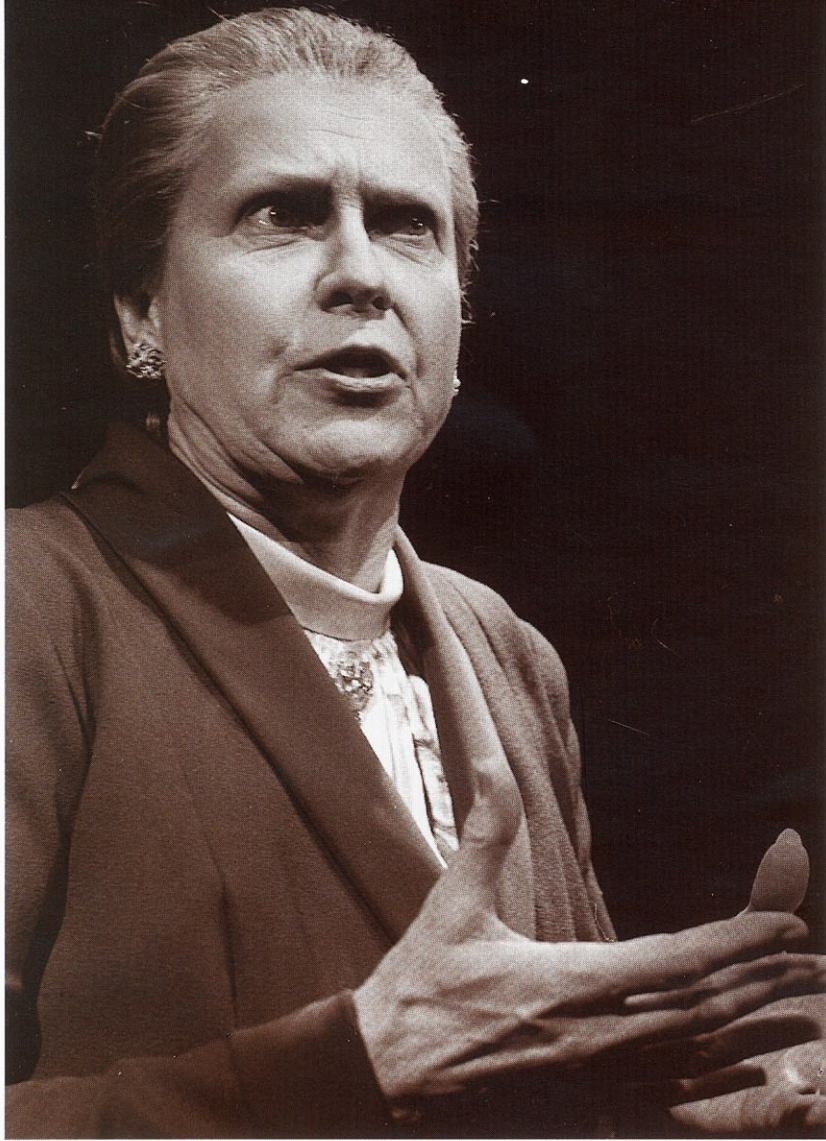
Syntynyt 26.5.1944 Jászberényssä Unkarissa.

Opiskeltuaan 1963–68 Teatteri- ja elokuvakorkeakoulun teatteriohjaajalinjalla hän sai ensimmäisen kiinnityksensä Szolnokin Szigligeti-teatteriin. Vuonna 1971 hänestä tuli saman teatterin pääohjaaja ja vuotta myöhemmin sen johtaja-pääohjaaja.

1978 Székely nimitettiin Budapestin Kansallisteatterin pääohjaajaksi. 1982 hän siirtyi vastaperustetun Katona József-teatterin johtajaksi ja toimi siinä tehtävässä vuoteen 1989 asti.

Hänen tärkeimmistä ohjaustöistään mainittakoon mm. Molièren George Dandin ja Ihmisvihaaja, Shakespearen Timon Ateenalainen ja Coriolanus, Tšehovin Lokki ja Kolme sisarta, Mrozekin Emigrantit, Bulgakovin Pako, unkarilaisen Milan Fűstin Onnettomat ja Catullus sekä Örkényn Totin perhe ja Kissaleikki, jonka kantaesityksen hän ohjasi Unkarissa 1971.

Székely on vierailut ohjaajana Novi Sadissa, Prahassa, Moskovassa, Berliinissä, Pariisissa, Wienissä ja Stuttgartissa ja hänet on palkittu lukuisilla valtionpalkinnoilla.

GIZA: Vaikka olen elänyt yltäkyläisyydessä, rauhassa ja turvallisuudessa, olen kunnioittanut äitiäsi silloinkin, kun hän on kompuroinut ja ollut läkähtymäisillään; sillä minä olen aina valinnut kahdesta vaihtoehdosta miellyttävämmän, mutta hän on uskaltanut panna itsensä alttiiksi.

BUDAPEST

Kalvinin aukiolla syöksyi auto päin puuta. Raitiovaunut pysähtyivät hetkessä koko kaupungissa. Kaikki pysähtyi jopa pienoisjuna lelukauppan ikkunassa. Tuli hiljaista. Myöhemmin jokin vielä kahahti, mutta tuuli se vain työnsi jotain sanomalehteä. Sitten se painoi sen muuria vasten, ja tuli entistä enemmän hiljaista.

Kahdeksan minuuttia atomipommin räjähdysen jälkeen sammui-
vat valot ja heti sen jälkeen soi radiossa loppuun viimeinen äänilevy. Tunnin päästä alkoivat vesihanat korista, sitten ei enää tullut vettä. Puiden lehdetkin kuivuivat kovaksi kuin pelti. Semafori näytti vihreää, mutta viimeinen Wienin pikajuna ei enää saapunut asemalle. Aamuun mennessä ehti vesi jäähtyä veturin kattilassa.

Kuukauden sisällä puistot valtasi rikkaruoho, leikkikenttien hiekkalaatikoissa kasvoi kauraa; samaan aikaan kuivuivat kapakoiden tiskeille kaikki houkuttelevat juomat. Kaikki elintarvikkeet, kaikki nahkatavarat ja kirjaston kirjat joutuivat hiirten ruoaksi. Hiiri on kova lisääntymään; se poikii jopa viisi kertaa vuodessa. Jonkin ajan kuluttua ne täyttivät kadut kuin jokin samettinen, mudan tavoin aaltoileva kiveys.

Ne valtasivat asunnot, asunnoissa sängyt ja teattereissa permannot. Ne tunkeutuivat myös Oopperaan, jossa oli viimeksi esitetty La Traviataa. Kun viimeisen viulun kieli nakerrettiin poikki, oli sen helähdys jäähyväinen Budapestille. Mutta jo seuraavana päivänä, suoraan Oopperaa vastapäätä, ilmestyi erään rauniotalon kivijalkaan lappu:

”Hiirten hävitystä suorittaa asiakkaan tuomalla silavalla tohtorinna Varsányi.”

IN MEMORIAM TRI K.H.G.

– Hölderlin ist ihnen unbekannt? – kysyi tri K.H.G. kaivaessaan kuoppaa hevosenraadolle.

– Kukas se oli? – kysyi saksalainen vartija.

– Se joka kirjoitti *Hyperionin*, selitti tri K.H.G. Hän selitti aina mielellään. – Saksalaisen romantiikan suurin hahmo. Entä sitten Heine?

– Keitä ne ovat? – kysyi vartija.

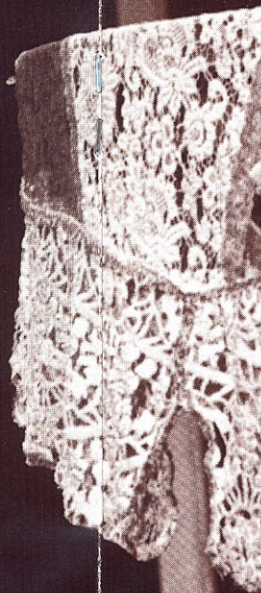
– Runoilijoita – sanoi tri K.H.G. – Eikö Schillerkään ole tuttu?

– On se – sanoi saksalainen vartija.

– Entä Rilke?

– Sekin – vastasi saksalainen vartija, tuli punaiseksi kuin rapu ja ampui tri K.H.G.:n.

István Örkény'n "Minuutin novelleja" Suom. Juhani Huotari

ADELAIDA: Joka torstai sinä olet ahtanut hänet kurkkua myöten täyteen kuin minkäkin hanhen, vaikka hän ei saisi lihoa grammaakaan. Ja niitä yöllisiä puheluita, vaikka hänen olisi pitänyt nukkua! Ei, sinä et puhu hänen kanssaan, tyttöseni. Etkä sinä pysty muuttamaan muuksi hänen päätöstään

ERZSI: Aika paksua, vai mitä? Juuri hänen tapais-taan! Panee miesten pään pyörälle... Sappikivet, aorttalaajentuma ja tekohampaat: siinä meillä Miss Arizona, oikea seksipommi. Halkean raivosta. Mutta kyllä minä pidän varani.

”Sukupuoleton” ikäpolvi

Ikärakenteen muuttuminen, ikääntyvien lukumäärän ja osuuden kasvaminen on ollut ominaista väestönkehitykselle useimmissa maissa. Amerikkalaisista jo yli 25 miljoonaa on saavuttanut 60 vuoden iän ja luvun odotetaan nousevan 40–46 miljoonaan vuoteen 2000 mennessä. Suomessa yli 65-vuotiaiden osuuden ennustetaan olevan yli 19% vuoteen 2025 mennessä. 1960-luvulla USA:ssa solmittiin yli 35.000 avioliittoa puolisoitten välillä, joista jompi kumpi oli yli 65-vuotias. Yhteiskunta ei voi jatkuvasti pitää yllä käsitystä sukupuolettomasta ikäluokasta.

Vain muutama sukupolvi sitten oli 50-vuotias – varsinkin nainen – ehdottomasti vanha. Joissakin yhteisöissä vanhuuden katsottiin alkavan jo selvästi aikaisemmin. Erään Filippiineillä asuvan heimon keskuudessa sanottiin että nainen oli kukoistuksessaan 23-vuotiaana, 30-vuotiaana hän oli ”matkalla vanhuuteen”, 40-vuotiaana hän oli ”vanha” ja viisikymppisenä enää ”kasa ryppyjä kiireestä kantapäähän”. Pohjois-Amerikan intiaaneilla on tapana sanoa, että onnellinen vanhempi on sellainen joka saa nähdä lastensa harmaantuvan.

Jo terve järkikin sanoo, että ikää ei voida määritellä pelkästään pintodistuksen pohjalta. ”Ihminen ei ole hiukkaakaan vanhempi kuin miksi hän tuntee itsensä”. ”Ihminen on verisuontensa ikäinen”, ”Mies on vanha vasta silloin kun hän tutkii ruokalistaa katsomatta ensin tarjoilijattareen”, ovat tuttuja määritelmiä. Monista historiallisista syistä johtuen aikamme painottaa voimakkaasti nuoruuden arvoa. Yhteiskunta ei osaa integroitua vanhuuden tyneen vakavuuteen, arvokkuuteen ja kypsän viisauden konservatiiviseen filosofiaan. Vanhuksia kohtaan osoitetaan alamaista kunnioitusta tai säälimätöntä torjuntaa. Yleistä asennoitumista voi luonnehtia vastahakoiseksi hyväksymiseksi. Eräs suurimmista virheistämme käsitykseen vanhuudesta liittyy ajatukseen siitä, että se ei olisi normaali tila vaan sairaus. Aivan liian usein vanhoja ihmisiä kohdellaan kuin sairaita, ja sen seurauksena he itsekin tottuvat ajatukseen. Vanhaksi tuloa pidetään jonkinasteisena katastrofina.

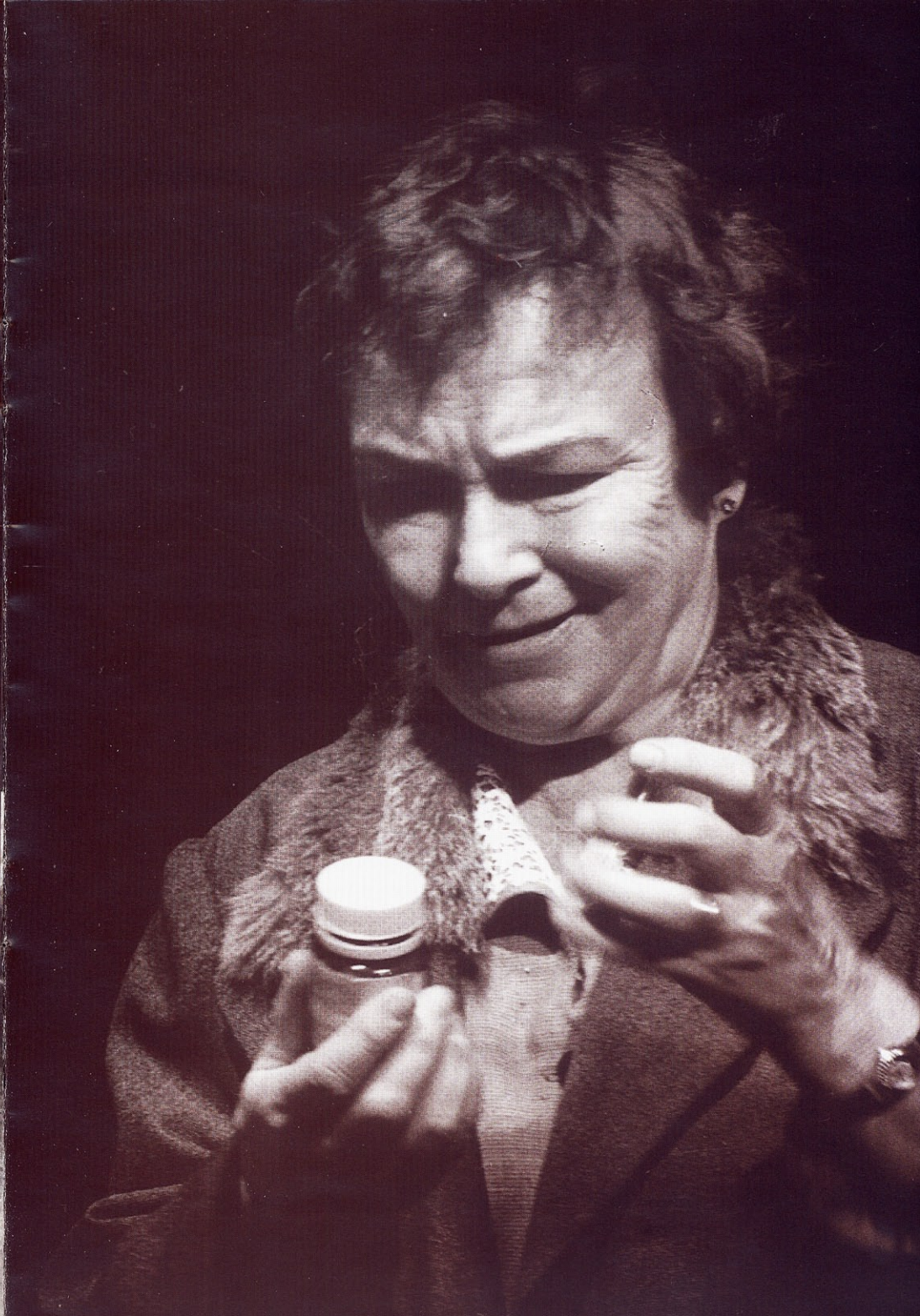
Kun tahdomme esittää kohteliaisuuden vanhemmalle henkilölle, sanomme hänen näyttävän nuorekkaalta, vaikka tiedämmekin että hän ei ole enää nuori eikä enää koskaan tule sellaiseksi.

Onko kukaan koskaan sanonut vanhemmalle henkilölle: ”Näytätte tänään vanhalta ja kauniilta!” Sen sijaan sanomme aina: ”Näytätte niin nuorelta ja kauniilta!” Ajatus siitä, että vanhuus voisi olla kaunis, ei yksinkertaisesti sisälly ajatusmaailmaamme. Me torjumme ajatuksen vanhaksi tulosta ja esiinnyimme siten kuin vanhuus pysyisi loitolla jos vain jatkuvasti kiellämme sen.

Tänä päivänä ei ole myöskään mitään syytä pitää yllä uskomusta, että seksuaalinen elämä, rakkaus ja avioliitto – tai romantiikka – ovat vain nuorten erikoisoikeuksia. Vaikka tietomme ei olekaan täydellistä, on tutkimus antanut meille selvän kuvan perimmäisistä tosiasioista. Tarkat tutkimukset ovat osoittaneet, että ei ole olemassa tarkkaa ikää jolloin seksuaalinelämä lakkaa, jyrkästi ja äkkinäisesti. Tietty määrä seksuaalista aktiiviteettia ja halukkuutta säilyy eri asteisena kaikissa miehissä ja naisissa. Useimmille iäkkäämmille henkilöille keskeytymätön seksuaalielämä on tärkeä psykologisen voiman ja uudistumisen lähde.

Seksuaalisuus ei kuitenkaan voi toimia syyllisyydentuntojen ja estojen ilmapiirissä. Se ei voi kukoistaa ilmastossa, jossa vastenmielisyys vanhenemista kohtaan arvottomana elämänvaiheena väistämättä tuo mukanaan itsensä halveksimista monien iäkkäämpien keskuuteen. Emme pysty hyväksymään oikealla tavalla iäkkäitten ihmisten emotionaalisia tarpeita ennen kuin olemme omaksuneet uuden asenteen ikääntymistä sekä vanhojen asemaa ja roolia kohtaan yhteiskunnassa.

Isadore Rubin: Sexual Life after Sixty

Kunnioitettava herra ylilääkäri!

Käännyn jälleen puoleenne luottaen Teihin taiteensuosijana ja pyytäen arvokasta tukeanne.

Käydessäni viimeksi potilaamme luona olin huomaavinani, että hänen vastustuskykynsä on heikkenemässä. Jos tämä on totta, minun on valmistauduttava viimeisen kohtauksen kuvaukseen. Tähän pyydän ystävällistä apuanne.

Nähdessäni kuinka kiinnostunut rouva Mikó on ruusunäyttelystä, johon hän ei enää voi osallistua, onnistuin järjestämään niin, että televisio tekee siitä lyhyen selostuksen. Jos kuoleva voisi nähdä sen, saattaisimme tuottaa hänelle iloa vielä viime hetkellä.

En tunne rouva Mikón sairauden kulkua, mutta arvelen, että ennen pitkää se saavuttaa käännekohtansa, jolloin Te lääkärinä pystytte arvioimaan, kuinka kauan hänet voidaan pitää vielä hengissä. Minun kannaltani olisi ihanteellista, jos viimeiset hetket sattuisivat iltautusten aikaan, puoli kahdeksan ja kahdeksan tienoille.

Uutiset kootaan iltapäivällä. Saadakseni ruusunäyttelyn mukaan ohjelmaan minun on viimeistään iltakuuteen mennessä tiedettävä potilaamme odotettavissa oleva kuolinhetki. Kuuden jälkeen uutisohjelmaan otetaan enää vain erittäin tärkeitä ulkopoliittisia tapahtumia.

Pyydän siis Teitä ilmoittamaan minulle viimeistään iltakuuteen mennessä alanumeroon 676, mikäli käänne on odotettavissa. En pyydä tätä palvelusta ainoastaan elokuvani takia, vaan koska uskon, että rouva Mikó ei voisi poistua tämän kauniimmin elävien joukosta.

Odottaen ystävällistä ilmoitustanne

kunnioittavasti
Aron Korom

Kunnioitettava herra ohjaaja!

Olen repinyt palasiksi Teidän kuohuttavan kirjeenne. En voi sietää talossani tuollaista törkeää loukkausta lääkärin etiikkaa vastaan (edes pyynnön muodossa).

Ei ole mikään puolustus, että olette maallikko! Teidän on tiedettävä, että lääkärinvalani velvoittaa minut parantamaan, siis pitkittämään elämää. En siis voi ajoittaa potilaani kuolemaa Teidän ohjaajan kuvitelmiinne enkä iltautusten ajankohdan mukaan. Pidän siis pyyntöänne mitätöitynä.

Mutta valitettavasti olette oikeassa, että rouva Mikó paran tila on kriittinen. Pelkään, että hän ei elä huomista pitemmälle. Elokuvanne vilpittömänä tukijana kiinnitän huomionne tähän. Olkaa siis valmiina, jos haluatte ikuistaa draaman kulun. Potilaan omaisia olen jo varoittanut etukäteen.

Terveisin

dr. Tiszai
sisätautien ylilääkäri

ISTVÁN ÖRKÉNY:

VAPAHTAJA

Kello oli kymmenen aamulla, kun kirjailija sai uuden näytelmänsä valmiiksi. Edellisenä iltana hänellä oli ollut vielä kaksi hankalaa näytöstä kirjoittamatta. Hän oli tehnyt työtä koko yön, keittänyt itselleen ainakin kymmenen kupillista mustaa kahvia ja kävellyt ainakin kymmenen kilometriä ahtaassa hotellihuoneessaan. Siitä huolimatta hän tunsi olonsa ylimaallisen vireäksi.

Hän keitti vielä kupillisen kahvia. Hän käveli rantaan. Hän etsi käsiinsä venemiehen.

– Volentik-setä, veisittekö minut järvelle vähäksi aikaa, hän sanoi venemiehelle.

– Totta kai, venemies vastasi.

Järven pinta oli sileä ja harmaa ja välkkyvä, kuin suunnaton levy katinkultaa. Volentik-setä sousti lyhyin, terävin aironvedoin, niin kuin Balaton-järvellä on tapana.

Kun he olivat soutaneet kappaleen matkaa, kirjailija kysyi:

– Luuletteko, että rannalta vielä näkyy tänne?

– Vielä näkyy, venemies vastasi.

He soutivat edelleen. Lomakotien punaiset tiilikatot häipyivät vähitellen puiden peittoon. Ei voinut erottaa muuta kuin rannan vihreän, junan savun.

– Vieläkö näkyy? kirjailija kysyi.

– Vielä näkyy, venemies vastasi.

Rannalta ei enää kantautunut ääniä; kuului vain airojen loiske. Talot, laiturit ja metsät, kaikki sulautuivat yhteen. Näkyi vain kynänpiirto, siinä mihin järvi loppui.

– Vieläkö näkyy? kirjailija kysyi.

Venemies vilkaisi ympärilleen.

– Ei, nyt ei näy enää.

Kirjailija riisui sandaalit jalastaan ja nousi seisomaan.

– Volentik-setä, nostakaa aivot veneeseen, hän sanoi.

– Minä aion vähän kävellä tässä veden päällä.

Elina Pohjanpää ensimmäisessä roolissaan Kaj Munkin näytelmässä Naisdiktatori vuonna 1953.

ELINA POHJANPÄÄ

Rouva Erzsí Orbán KISSALEIKISSÄ on Elina Pohjanpään 40-vuotisen näyttelijäuran juhlarooli. ”Olet kyllä varsin nuori ja kukoistava tähän rooliin”, arveli vieraileva ohjaaja ensivaikutelmanaan näyttelijättärestään, ”sinun on vanhennuttava melkoisesti tätä näytelmää varten.”

Elina Pohjanpäää voidaan aiheellisesti kutsua Kaupunginteatterin ”Grand Old Ladyksi”, tätä nykyä ainoana yhtäjaksoisen, jo yli 40-vuotisen taiteilijataipaleen kulkijana tässä teatterissa. Hän aloitti uransa edeltäjäteatterissa Kansanteatteri-Työväenteatterissa 1953 ja siirtyi sitten 1965 vastaperustettuun Kaupunginteatteriin.

Elina Pohjanpään filmi- ja teatteriroolien määrä on mahtava. Vartunut elokuvayleisö muistaa hänet 50- ja 60-lukujen kotimaisten filmien virkeänä komediinena ja ensimmäisen suomalaisen värifilmin JUHAN tähtenä. Teatterissa hän joutui virittäytymään yhtä sulavasti Shakespearen valloittavan Violan (LOPPIAISAAITTO), Katariinan (KUINKA ÄKÄPUSSI KESYTETÄÄN) tai Beatricen (PALJON MELUA TYHJÄSTÄ) kuin Brechtin TEURASTAMOJEN PYHÄN JOHANNAN, Tshehovin LOKIN Irinan tai oman dramatiikkamme arakisempien nais-hahmojen tulkintaan. Iän ja taiteellisen kypsymisen myötä roolit ovat syventyneet. Lorean BERNARDA ALBAN nimirooli on hänen viimeisimpiä suuria voittojaan. Tällä kaudella Elina Pohjanpää on näytellyt pontevia naiseläjiä suuren näyttämön POHJANMAAN KAUTTA-näytelmän Martta Hakalana sekä pienen näyttämön ranskalaisen KANI KANI-komedian Harakan rouvana. Erzsí Orbánin keskeinen rooli KISSALEIKISSÄ on hänen uransa vaativimpia töitä. Tässä tehtävässä Elina Pohjanpää viettää 40-vuotistaiteilijajuhlaansa 12.2.1994.

Helsingin Kaupunginteatterin ohjelmistossa 1993-1994

Suurella näyttämöllä

- POHJANMAA - Antti Tuurin tarina lakeuden miehistä.
- OOPPERAN KUMMITUS - musiikaalin suomenkielinen kantaesitys Ritva Holmbergin ohjaamana.
Teksti Arthur Kopit, musiikki Maury Yeston.
- HUKKASAAREN SALAISUUS - Seikkailutarina yli 7-vuotiaille. Laura Sointeen sadun pohjalta sovittanut näytelmän ohjaaja Kari Rentola.
- SOTA JA RAUHA - Leo Tolstoin romaanista dramatisoinut Ritva Holmberg, ohjaus Kaisa Korhonen. Ensi-ilta 24.3.1994

Pienellä näyttämöllä

- KALLION KIMALLUS - Ilpo Tiihosen ja Jukka Linkolan laulunäytelmä Kalliosta.
- IKILIIKKUJA - Maiju Lassilan salaviisas kansankomedia.
- REEARUU - Ilpo Tiihosen ja Markus Fageruddin lastenmusikaali.
- M. BUTTERFLY - Unelma kaukoidän naisesta. David Henry Hwangin kohunäytelmä amerikkalaisohjaaja Ron Sossin vierailuna.
- KANI KANI - Coline Serreaun komedia Kaisa Korhosen ohjaamana.
- KISSALEIKKI - unkarilaisen István Örkényn näytelmä unkarilaisen ohjaajan Gábor Székelyn vierailuna.
- VOITON PÄIVÄ - Pirkko Saision uusi näytelmä, ohjaus Juha Malmivaara. Ensi-ilta huhti-toukokuussa 1994.

Studio Elsass

- neste - tanssiteos seitsemälle tanssijalle. Koreografia ja visuaalinen suunnittelu Kenneth Kvarnström.
- HUVIPUISTO - Athol Fugardin näytelmä Etelä-Afrikasta. Ohjaus Raija-Sinikka Rantala.
- KELTAINEN VETURI - Kari Heiskasen ja työryhmän toteutus Esko Salervon tekstistä. Musiikki Iiro Rantala ja Trio Töykeät. Veturi starttaa ensimmäisen kerran 23.3.1994.

Suuren näyttämön lämpiössä

- KIRJAKAMARI - Kristiina Lyytinen haastattelee kirjailijoita ja Kaupunginteatterin näyttelijät lukevat uutuuskirjoja joka toinen tiistai.